

[Maisted]

for lønmodtagerne, som udgør 85 pct. af den danske befolkning.

Det her er gas, det er skuespil for folket og intet andet. Indgrebet var naturbestemt på forhånd, og derfor er det selvfølgelig klart, at man ikke skal bruge lønmodtagernes tid til at prøve på at bilde dem noget andet ind.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Hr. Maisted, der er altså ingen automatik på arbejdsmarkedet, der gør, at hvis bare de stærkeste holder igen, så får de svagere. Der er ikke en lønkage af en eller anden bestemt størrelse, man sådan kan snitte ud af og give til de forskellige.

For at skære det helt ud i pap: hvis man har en stærk arbejdergruppe, som er i stand til at tilkæmpe sig løn- og arbejdsforbedringer, fordi den har været aktiv, fordi den har opbygget en faglig tradition, og den så siger: nej, nej, vores arbejdsgiver skal ikke give os disse forbedringer, for husk på, at de kvinder, der arbejder inden for fiskeindustrien i Nordjylland, er lavtlønnede, så er der jo ingen automatik, der putter pengene ned i en lille pose, binder en rød sløjfe omkring og sender den op til kvinderne i Nordjylland. Tværtimod er de svagere grupper, f.eks. HK-området, relativt bedst lønnet f.eks. inden for metalindustrien, fordi den aktivitet, som metalarbejderne udfolder, smitter af på HKerne. Det er de stærkeste og deres vilje til aktivitet, der er medvirkende til, at det også smitter af på de andre.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Ja men jeg synes da, at fru Elisabeth Bruun Olesen illustrerer det meget godt. Det drejer sig ikke om en kamp imellem arbejdsgivere, såkaldte arbejdsgivere, og lønmodtagere, det er netop en kamp imellem lønmodtagergrupperne. Det er da helt indlysende. Det danske samfund består af 85 pct. lønmodtagere, og kampen står mere mellem de lavtlønnede og så f.eks. departementscheferne end mellem arbejdstagerne og arbejdsgiverne.

Arbejdsgiverne eksisterer jo ikke i gammeldags facon, således at man har én person, der skulle udgøre arbejdsgiveren. Det er et

stort antal virksomheder, som udbetaler lønninger. Det er det, man forstår ved arbejdsgivere, og disse ledede virksomheder er jo for 90 pct.s vedkommende ledet af lønmodtagere, ganske vist højtlønnede. Men der er jo den samme kamp inden for LOs egne grænser. Der har man jo direktøren for Erhvervsfagligt Råd, og hvad pokker de nu hedder, og fagforeningsbosserne. De tjener jo også 5 gange så meget som de lavtlønnede, de har som medlemmer, og de agter bestemt ikke at afgive så meget som 5 røde ører til de lavtlønnede, det er helt stenhamrende sikkert. Deres bidrag til en faglig kamp, når der endelig er strejke, betyder jo intet for dem, intet, men for dem, der går i arbejdskamp, betyder det selvfølgelig noget. Det betyder f.eks. også noget, når specialarbejderne først får deres strejkeunderstøttelse udbetalt den 11. april.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Modsætningerne i dette samfund består nu altså mellem dem, der ejer kapitalen, og så lønarbejderne. Det er dem, der ejer F. L. Smidth, A. P. Møller osv. osv., der står i direkte modsætningsforhold – i klassekampsforhold, hvis man kan udtrykke det på den måde herinde i denne sal – til de mennesker, der arbejder de pågældende steder. Det er styrkeforholdet mellem dem, der har deres arbejdskraft at tilbyde, og dem, der køber den, der er afgørende for, hvordan resultatet bliver.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Nu kan jeg forstå, at det pludselig bliver et styrkeforhold mellem kapitalejerne og lønmodtagerne, men det er jo utrolig naivt. Hvis det virkelig er sådan, at kapitalejerne ikke mener, det kan betale sig at investere i danske virksomheder, så flytter de da ganske simpelt kapitalen, og takket være fru Elisabeth Bruun Olesens store offentlige sektor og store offentlige underskud flytter de den derover, hvor det bedst kan betale sig, dvs. de køber statsobligationer. Det er jo den fordelingspolitik, socialdemokratiet har stået for de sidste 10–15 år. Man har foræret kapitalejerne statsobligationer, hvor de både har fået